

РЕШЕНИЕ

№ 7819

гр. София, 22.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав,
в публично заседание на 21.12.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ирина Кюртева

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **12491** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-178 от Административно процесуалния кодекс (АПК), вр. с чл. 46а, ал.1 и ал.2, вр. с чл. 44, ал.8 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба от А. Т., гражданин на М., [дата на раждане], ЛНЧ [ЕГН], принудително настанен в СДВНЧ [населено място], чрез адв. Т. И., срещу Заповед №5364з-2419/01.12.2021г. на директора на дирекция „Миграция“-МВР, с която на осн. чл.44, ал.6, 8 и 10 от ЗЧРБ е продължено принудителното настаняване на жалбоподателя в СДВНЧ.

В жалбата се излагат доводи за незаконосъобразност на обжалвания акт, като постановен при съществено нарушение на административно-производствените правила, противоречие с материално правните разпоредби и явно несъответствие с целите на закона. Твърди се немотивираност на оспорения акт, като не е обсъдена от административния орган възможността за прилагане на алтернативни мерки, въпреки доброволното предаване на паспорта от жалбоподателя. Позовава се на чл.15, §1, ал.1 от Директива 2008/115/ЕО и на Хартата за основните права на ЕС. С оглед продължителният срок на настаняване, мярката се явява неефективна и непропорционална.

В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично и се представлява от адв. И., който pledира за отмяна на оспорения акт.

Ответникът, чрез юрисконсулт Ч., оспорва жалбата и моли да бъде отхвърлена.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не се представлява.

Административен съд София-град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установено следното от фактическа страна: Със Заповед рег.№ 5364з-932/03.06.2021г. на директора на дирекция „Миграция“-МВР, на жалбоподателя наложена ПАМ „Връщане“ на осн. чл.41, т.4 ЗЧРБ. Заповедта е връчена на жалбоподателя на 04.06.2021г. и няма данни да е обжалвана.

Със Заповед № 5364з-933/03.06.2021г. е постановено принудителното настаняване на жалбоподателя на основание чл. 44, ал.6, ал.8 и ал.10 от ЗЧРБ. Заповедта е връчена на 04.06.2021г. и няма данни да е била обжалвана.

Във връзка с изтичане на законоустановения срок за настаняване е изготвена Докладна записка от 26.11.2021г. от полицейски инспектор с мнение да бъде продължен срокът на принудителното настаняване до отпадане на пречките по изпълнение на наложената спрямо чужденеца ПАМ. В докладната е посочено, че самоличността е установена, след като жалбоподателя е представил марокански паспорт с имената Р. Амине. Спиртирана е процедурата по изпълнение на наложената ПАМ „Връщане“, като на 23.11.2021г. чужденеца е трябвало да напусне РБългария. Поради нововъдени мерки от Мароканската държава във връзка с Ковид -19 – сертификат за ваксина и отрицателен П. тест, жалбоподателят не е допуснат на борда на самолета, тъй като няма да бъде приет в М..Уточнява се възможността за ваксинация на жалбоподателя при съгласие от негова страна. Изложеното в докладната се подкрепя от доказателствата в административната преписка и не се оспорва от жалбоподателя.

С процесната заповед №5364з-2419/01.12.2021г. на директора на дирекция „Миграция“-МВР, на осн. чл.44, ал.6, 8 и 10 от ЗЧРБ е продължено принудителното настаняване на жалбоподателя в СДВНЧ, но за не по-вече от 6 месеца, и не по-късно от 04.06.2022г.

Заповедта е мотивирана и с Предложение от 30.11.2021г. с хипотезата опасност чужденеца да се укрие. На 07.10.2021г. е проведена беседа, като жалбоподателя е попълнил декларация за доброволно завръщане и се е представил като Амине Р., [дата на раждане] На 02.11. 2021г. е поискано съдействие от посолството на М. за установяване и потвърждаване самоличността на чужденеца. На 05.11.2021г. жалбоподателят е предоставил национален паспорт №АС 0103656 на името Р. Амине. Отчетена е нормата на §4в от ДР към ЗЧРБ и е съобразено, че чужденеца няма близки или каквато и да е социална среда, не притежава средства за издръжка, няма деклариран адрес на който желае да пребивава. Съобразена е пречката за изпълнение на ПАМ, произтичаща от въведеното изискване от властите в М. във връзка с Ковид-19, посочено в докладната записка. Органът се е позовал на решение на ЕС от 06.06.2014г. по дело С-146/14 PPU, М..

Приложено е писмо от 31.05.2021г., издадено от началник на Затвора [населено място], с което се установява, че жалбоподателя е осъден на 4 месеца „лишаване от свобода“ за престъпление по чл.279, ал.2 НК(незаконно преминаване на границата) по НОХД 1452/2020г. на РС Кюстендил, като е постъпил в затвора на 14.12.2020г. и е освободен на 04.06.2021г.

Жалбоподателят не ангажира доказателства в съдебното производство. Пред съда заяви, че не се чувства добре след затвора и сега в Б., и приема лекарства.

При така установените факти съдът обосновава следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата:

Обжалването на процесната заповед е в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 АПК, от

легитимирано лице по смисъла на чл. 147, ал. 1 АПК и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт по чл. 46, ал. 1, вр. чл. 44, ал. 6 ЗЧРБ, поради което жалбата е процесуално допустима.

По същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

При служебната проверка по чл. 168, ал. 1, вр. 146 АПК, съдът намира, че заповедта е издадена от компетентен административен орган.

При издаването на заповедта, са спазени процесуално-правните разпоредби на АПК. Безспорно по делото е, че жалбоподателят е чужденец по смисъла на чл. 2, ал. 1 ЗЧРБ, гражданин на трета държава. С цел да се осигури не само изпълнението на наложената ПАМ-"Връщане", но и с оглед наличната опасност от укриване, чужденецът е принудително настанен в СДВНЧ въз основа на заповед за продължаване на принудително настаняване.

Оспорената заповед е издадена и в съответствие с материалния закон. В случая, органът се е позовал на една от двете предпоставки, визирани в чл. 15(1) Директива 2008/115 - опасност лицето да се укрие. Легално определение на понятието "опасност от укриване" е дадено в т. 7 от Директива 2008/115/ЕО - наличието в конкретен случай на основания, които са породени от обективни критерии, определени в законодателството, да се смята, че гражданин на трета страна, по отношение на когото са образувани процедури за връщане, може да се укрие. Според легалното определение, дадено в § 1, т. 4в от ДР на ЗЧРБ "опасност да се укрие чужденец, спрямо когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, т. 2 и 3" е налице, когато с оглед на фактическите данни може да се направи обосновано предположение, че същото лице ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка. Законодателят, без да е направил лимитативно изброяване, е посочил примерни факти и обстоятелства, които във всеки един конкретен случай, с оглед на доказателствата, могат да формират обосновано предположение, че по отношение на гражданина на третата страна е налице опасност от укриване.

Приетите по делото доказателства обуславят извод, че по отношение на чужденеца не могат да бъде приложена някоя от другите по-леки мерки, предвидени в чл. 44, ал. 5 от ЗЧРБ, тъй като на първо място цялостното му поведение сочи, че е възможно да се укрие и да се опита да осуети изпълнението на заповедта. Такива мотиви са изложени и в оспорения акт. Преминавал е незаконно българската граница, за което е осъден на лишаване от свобода. Също така, представя документа си за самоличност едва в настоящето административно производство, като първоначално е укрил своята самоличност. Няма среда в страната, няма и семейство. Предвид изложеното, становището на жалбоподателя за по-лека мярка е неоснователно, тъй като установената опасност от укриване изключва приложението на по-лека мярка, в т.ч. и тази по чл. 44, ал. 5, т. 3 ЗЧРБ.

Съгласно чл. 44, ал. 6 ЗЧРБ, респ. чл. 15, § 1 от Директивата, право на държавата е да задържи в специализиран център чужд гражданин, по отношение на който е образувана процедура по връщане, като са регламентирани и максималните срокове за подобно настаняване, съобразени с общностното право. Според разпоредбата на чл. 15 § 4 от Директива 2008/115/ЕО от 16 декември 2008 г. относно общите стандарти и процедури, приложими в държавите - членки, когато стане ясно, че вече не съществува разумна възможност за извеждане по правни и други съображения или че вече не съществуват посочените в § 1 условия, задържането престава да бъде оправдано и засегнатото лице се освобождава незабавно. Ето защо, оспореният пред

съда акт има действие до отпадане на пречките за изпълнение на заповедта за принудително отвеждане, тъй като съгласно чл. 44, ал. 8 от ЗЧРБ настаняването продължава до отпадане на обстоятелствата по ал. 6, но не повече от 6 месеца.

Въз основа на приетите по делото доказателства съдът приема, че съществува разумна възможност за принудителното извеждане на чужденеца, с оглед предприетите от дирекция "Миграция" действия, както и че не е изтекъл максималният срок за принудително настаняване, предвиден в чл. 44, ал. 8 ЗЧРБ.

На следващо място настоящият състав намира, че не е налице противоречие на оспорената заповед с целта на закона. Изложените по - горе факти, подкрепени от събраните по делото доказателства, представляват достатъчно обстоятелства, свързани с личността и поведението на жалбоподателя обосноваващи продължаването на принудителното настаняване на същия в СДВНЧ, поради което обжалваната ПАМ се явява обоснована и пропорционална.

Целта на ЗЧРБ е спазване и прилагане на установен от законодателя ред за влизане, пребиваване и напускане територията на РБ (съответно на територията на държавите членки на ЕС след влизането в сила на решението на Съвета на Европейския съюз за пълното прилагане на разпоредбите на Ш. законодателство в Република България) на чужденци. В производството по налагане на тези мерки е достатъчно установяване по надлежния ред на наличие на данни, обуславящи предвидените в закона предпоставки за налагането им.

С оглед гореизложеното оспорената заповед е законосъобразно издадена, а жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана.

Разноски не са претендирани от ответника, поради което такива не следва да се присъждат.

Воден от горното, Административен съд София - град, Първо отделение, 4-ти състав:

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата на А. Т., гражданин на М., [дата на раждане], ЛНЧ [ЕГН], принудително настанен в СДВНЧ [населено място], чрез адв. Т. И., срещу Заповед №5364з-2419/01.12.2021г. на директора на дирекция „Миграция“-МВР, с която на осн. чл.44, ал.6, 8 и 10 от ЗЧРБ е продължено принудителното му настаняване на в СДВНЧ до 6 месеца, но не по-късно от 04.06.2022г.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: